

Een veldtocht voor stemmen

Een onderzoek naar McCarthyistische retoriek in de campagnetoespraken van generaal Eisenhower in 1952

Naam: Erwin van Osch

Studentnummer: 4295595

Opleiding: Bachelor Geschiedenis

Begeleider: Rutger van der Hoeven

Woordenaantal: 9394

Inhoudsopgave

Inleiding:	3
Hoofdstuk 1: Het fenomeen wat McCarthyisme heette	6
Hoofdstuk 2: Ike, van Abeline naar Washington	15
Hoofdstuk 3: Principes in ruil voor stemmen?	21
Conclusie	27
Bijlage 1: Grafieken en Tabellen	28
Bijlage 2: Categorisering New York Times artikelen	30
Bibliografie	37

Samenvatting

De Red Scare was een periode in de Amerikaanse geschiedenis die vorm kreeg door het McCarthyisme. Het McCarthyisme was een politieke stroming die gebruik maakte van de angst voor communistische subversie om politieke invloed en stemmen te winnen. Voor ambtenaren, politici en gewone burgers was het McCarthyisme onvermijdbaar geworden. Ook Eisenhower was bekend met het McCarthyisme, zowel vóór als tijdens zijn politieke loopbaan. In de periode tussen de Tweede Wereldoorlog en de presidentscampagne van 1952 leek Eisenhower een gematigd standpunt in te nemen. Hij veroordeelde de methode van het McCarthyisme maar erkende de macht van de stroming wel en leverde op bepaalde momenten beperkte medewerking. Deze trend van de middenweg kiezen lijkt zich te hebben voortgezet tijdens zijn presidentscampagne van 1952. Grofweg de helft van Eisenhower's toespraken bevatten termen en zinnen die direct spreken over een intern communistisch probleem/gevaar. Bovendien bevat een groot aantal toespraken angstopwekkende retoriek, kenmerkend voor zowel de Koude Oorlog als specifiek voor de Red Scare. In de loop van Eisenhower's presidentscampagne is echter geen toename van McCarthyistische termen te vinden. Hieruit kan men concluderen dat Eisenhower vasthield aan zijn houding ten aanzien van het McCarthyisme zoals hij deze in de jaren voorafgaand aan zijn politieke loopbaan had.

Inleiding

*'Frequently hearsay evidence is accepted as the truth and is used to smear a government employee in such a way that he cannot defend himself. This is what the Communists do, what McCarthy did, what the so-called Un-American Activities Committee in the House did. It simply cannot be squared with the Bill of Rights.'*¹

- Harry S. Truman

Na de Tweede Wereldoorlog vormde zich een nieuwe wereld. De twee resterende supermachten, de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie, zouden verwickeld raken in een periode van bittere spanning die men de Koude Oorlog is gaan noemen. De V.S. waren de drijvende kracht achter het westen en kapitalisme, de S.U. een icoon van het oosten en het communisme. De V.S. zagen de dreiging van het communisme echter niet alleen aan de andere kant van de wereld. Ook binnen haar eigen grenzen leek het rode gevaar de Amerikaanse manier van leven te bedreigen. De politiek reageerde hier heftig op en gebruikte alle mogelijke methoden om het rode tij te keren. Deze mentaliteit van angst en vervolging zou bekend worden onder de naam 'McCarthyisme'.

Deze naam is te danken aan een man die uit haast volkomen obscuriteit in februari 1950 plots een publiek fenomeen werd in de V.S.: Senator Joseph R. McCarthy van Wisconsin.² De rol van McCarthy zelf binnen het McCarthyisme is nog steeds een punt van discussie onder historici. Volgens sommige historici was McCarthy slechts een instrument binnen een veel grotere beweging. Een beweging die bovendien ver vóór McCarthy al was begonnen. De term McCarthyisme omslaat meer dan de Senator zelf, het was een *modus operandi*, een denkwijze die de samenleving had doordrongen.³ Andere historici beweren echter dat McCarthy een extreem getalenteerd demagoog was die het politieke landschap vormgaf door zijn talent voor improviseren en instinct voor het inzien van de zwaktes van mensen.⁴ De consensus is over één zaak echter wel helder: de schokkend korte duur van McCarthy zijn

---

¹ Harry S. Truman, *Memoirs by Harry S. Truman Volume Two: Years of Trial and Hope* (New York 1956) 270

² Albert Fried, *McCarthyism The Great American Red Scare: A Documentary History* (Oxford 1997) 1

³ Andrew Burt, *American Hysteria: The Untold Story of Mass Political Extremism in America* (Connecticut 2015) 102

⁴ Arthur M. Schlesinger Jr. *Senator Joe McCarthy* (California 1996) XI

carrière. Zijn faam begon zoals eerder gesteld in 1950 en in 1954 werd hij gecensureerd door de Senaat waarna hij in politieke zin niets meer voorstelde.⁵

De vraag hoe invloedrijk McCarthy zelf was is een interessante. In zijn korte loopbaan zou hij een doorn in het oog zijn van twee Amerikaanse presidenten: Truman en Eisenhower. Opvallend is dat zowel Truman als Eisenhower McCarthy belangrijk genoeg achtten om in hun autobiografieën te noemen. In het openingscitaat van deze inleiding zien we hoe Truman de methode van McCarthy zag. Truman schreef bovendien in hetzelfde werk dat hij vond dat Eisenhower had gecapituleerd aan McCarthy en diens ongrondwettelijke methode in een poging om de Amerikaanse presidentiële nominatie en verkiezingen van 1952 te winnen.⁶ Eisenhower leek even weinig liefde voor McCarthy en diens methode te hebben maar wijdde op zijn beurt wel een volledig hoofdstuk aan de man in zijn memoires *The White House Years: Mandate for Change* (1963). Hiermee leek hij het doel te hebben gehad zijn manier van omgang met McCarthy te verantwoorden.

Dit paper zal als doel hebben een bijdrage te leveren aan het debat gebaseerd op de beschuldiging van Truman jegens Eisenhower. Is er een toename van McCarthyistische retoriek te vinden in de campagnespeeches van Eisenhower in 1952? De discussie hoe invloedrijk McCarthyisme was loopt nog steeds onder historici en is bovendien in de context van de presidentiële verkiezingen van 1952 amper onderzocht. Volgens Truman had Eisenhower er baat bij McCarthyisme te steunen en gooide hij hiermee zijn integriteit te grabbel. Eisenhower verklaarde zijn omgang met het McCarthyisme echter als een beleid van vermijding en ontkrachting. Hij zou McCarthyisme nooit gesteund hebben.⁷ Beide presidenten erkennen hiermee op zijn minst dat McCarthyisme een rol speelde tijdens de presidentsverkiezingen.

Om te kunnen onderzoeken of Eisenhower's retoriek met betrekking tot het McCarthyisme veranderde tijdens zijn campagne in 1952 zullen er eerst een aantal zaken uiteengezet moeten worden. Als eerste moet gekeken worden naar wat het McCarthyisme inhield en hoe groot de politieke invloed van deze stroming was tijdens de Red Scare (1947-1957). Om dit te doen zullen enkele personen en instituten worden bekeken die in direct contact kwamen met het McCarthyisme. In sommige gevallen zoals bij president Truman en zijn regering zal dit zijn vanuit het standpunt van zij die die de Red Scare wilden bestrijden. In gevallen als de HUAC,

---

⁵ Schlesinger Jr, *McCarthy*, 3

⁶ Truman, *Memoirs*, 502

⁷ Dwight D. Eisenhower, *The White House Years: Mandate for Change* (London 1963) 320

Nixon en McCarthy zal dit zijn vanuit het oogpunt van zij die de Red Scare aanwakkerden en voortdreven. Er zullen echter ook onderdelen van de Red Scare zijn die in dit onderzoek niet of nauwelijks aan bod komen. Zo zal de Communist Part USA (CPUSA) niet inhoudelijk worden behandeld omdat de daadwerkelijke macht en invloed van de CPUSA in de onderzochte periode sterk had afgedaan ten opzichte van voorgaande jaren en zo goed als niet meer bestond.⁸ Ook zal de rol van de FBI en haar directeur J. Edgar Hoover niet besproken worden. Hoover was in de wereld van het McCarthyisme een bijzonder invloedrijk persoon die de FBI inzette om druk uit te oefenen waar hij dat persoonlijk nodig achtte.⁹ Dit deed hij echter altijd achter de schermen en via derde partijen. Hierdoor is dit van mindere relevantie voor een onderzoek naar publieke speeches en campagneretoriek. Ook zal dit onderzoek zich enkel richten op binnenlands beleid, anders zou het te uitgebreid worden.

Het tweede waar aandacht aan besteedt moet worden voor het daadwerkelijke onderzoek kan worden gedaan is Eisenhower's relatie met het McCarthyisme voorafgaand aan zijn campagne in 1952. Als Truman immers gelijk had en er grote veranderingen in deze relatie optraden tijdens de campagne moet men eerst bekend zijn met de oorspronkelijke verstandhouding tussen Eisenhower en het McCarthyisme.

Dit onderzoek naar Eisenhower's mogelijke toenadering naar het McCarthyisme in zijn campagneretoriek zal een kwalitatieve methode gebruiken. Aan de hand van de archieven van de *New York Times* zullen de campagnespeeches van Eisenhower in de periode vanaf 11 juli 1952 tot en met 4 november 1952 onderzocht worden. De eerste datum is het begin van het Republikeinse congres van 1952 waarin Eisenhower officieel werd genomineerd door zijn partij. De einddatum is de presidentiële verkiezing van datzelfde jaar. Hierdoor beslaat de onderzochte periode de gehele officiële presidentiële campagne van Eisenhower. De speeches zullen inhoudelijk bekeken worden en doorzocht worden op signaalwoorden/termen die geassocieerd worden met het McCarthyisme. Op deze manier zal antwoord worden gegeven op de hoofdvraag van dit onderzoek: Was er een toename in McCarthyistische retoriek tijdens Eisenhower's presidentscampagne van 1952?

---

⁸ Ellen Schrecker, *Many are the crimes: McCarthyism in America* (Boston 1998) 208

⁹ Schrecker, *McCarthyism in America*, 203

Hoofdstuk 1: Het fenomeen wat McCarthyïsme heette

‘Mr. ROBESON: What do you mean by the Communist Party? As far as I know it is a legal party like the Republican Party and the Democratic Party. Do you mean a party of people who have sacrificed for my people, and for all Americans and workers, that they can live in dignity? Do you mean that party?’

Mr. ARENS: Are you now a member of the Communist Party?

*Mr. ROBESON: Would you like to come to the ballot box when I vote and take out the ballot and see?’*¹⁰

De Red Scare was een tijdperk in de geschiedenis van de V.S., gekenmerkt door een enorme angst voor communistische dreigingen van binnenuit. Wat bekend is geworden als de Red Scare liep van ongeveer 1947 tot 1957. Hoewel men kan beargumenteren dat deze afbakening arbitrair is en dat de wortels van de Red Scare vóór 1947 liggen zal ik in dit paper toch dit jaar als startpunt nemen. Dit zowel om de omvang binnen de perken te houden en omdat er in dit jaar ook daadwerkelijk gebeurtenissen waren die men als mijlpaal kan beschouwen. Om een sterk beeld te creëren van het McCarthyïsme tussen 1947 en 1952 zullen enkele voornamelijk actoren besproken worden. De voornaamste hiervan zullen zijn president Truman, de House Committee on Un-American Activities (HUAC) en Senator Joseph McCarthy. Als onderdeel hiervan zullen ook Senator Nixon en de beruchte zaak tegen Alger Hiss aan bod komen. Het doel van dit hoofdstuk is niet enkel te laten zien wat zich voordeed tussen het begin van de Red Scare en de verkiezingen van 1952 maar bovendien om te laten zien hoe sterk de invloed van het McCarthyïsme was op het politieke speelveld van deze periode.

---

¹⁰ Getuigenverklaring van Paul Robeson voor de House Committee on Un-American Activities, 12 juni 1956

Truman: bedoeling en realiteit

1947 wordt vaak genomen als het begin van de Red Scare. In dit jaar op 22 maart tekende president Truman Executive Order 9835. Hoewel dit niet het eerste zogenoemde *loyalty program* was had geen enkel soortgelijk initiatief ooit zulke verreikende gevolgen gehad.¹¹ Loyalty programs waren programma's opgezet door de overheid om subversieve elementen binnen de overheidsstaf op te sporen en te kunnen ontslaan.¹² De reden dat Executive Order 9835 ingrijpender was dan andere soortgelijke wetgeving was omdat de gebruikte verwoording opzettelijk vaag was. 'Sympathie jegens subversieve organisaties' viel vanaf nu onder de strafbare feiten. Het doel was om niet loyale overheidsmedewerkers te kunnen ontslaan. Voorheen waren dergelijke wetten gebruikt tijdens de Tweede Wereldoorlog, niet in vreedstijd.¹³ Truman zelf stelde dat deze nieuwe regel nodig was vanwege het veranderde politieke klimaat na het eind van de oorlog. Communisten gingen van vrienden naar rivalen voor de V.S., zowel in het binnen- als buitenland.¹⁴ Een andere, mogelijk meer concrete reden, was de recente Republikeinse overwinning in het Congres. Hiermee gepaard gingen beschuldigingen dat de Democraten communisme bestreden met fluwelen handschoenen.¹⁵

De gevolgen van Executive Order 9835 waren even onbedoeld als ironisch. In plaats van de angst voor communisten binnen de overheid te verkleinen zoals Truman had gepland voedde het juist de paranoia. Wat het er zeker ook niet beter op maakte is dat geen enkele overheidsmedewerker te hoog of laag op de rangorde stond om aan de verordening te ontkomen. Dit betekende in de praktijk dat zelfs mensen die geen toegang hadden tot gevoelige informatie als een veiligheidsrisico konden worden bestempeld.¹⁶ Het systeem was zo opgezet dat iemand waarvan werd vermoed dat hij/zij een veiligheidsrisico was voor een loyaliteitscommissie moest verschijnen. Deze zou vervolgens oordelen of de werknemer een dreiging vormde of niet.¹⁷ Dit systeem bevatte echter in de woorden van Truman zelf enkele 'defecten'. Als eerste werd het permanent in het dossier van een werknemer vermeld wanneer deze voor een loyaliteitscommissie moest verschijnen. In de praktijk betekende dit dat elke keer als een werknemer naar een andere afdeling of baan verhuisde hij/zij zich weer opnieuw

---

¹¹ Athan Theoharis, *Seeds of Repression: Harry S. Truman and the Origins of McCarthyism* (Chicago 1971)101

¹² Schrecker, *McCarthyism in America*, 189

¹³ Theoharis, *Origins of McCarthyism*, 101-102

¹⁴ Truman, *Memoirs*, 278

¹⁵ Fried, *Documentary History*, 28

¹⁶ Theoharis, *Origins of McCarthyism*,104-105

¹⁷ Truman, *Memoirs* 279

moest verdedigen tegen dezelfde beschuldigingen van disloyaliteit.¹⁸ Ten tweede werden deze permanente dossiers vol onbewezen beschuldigingen in 1948 beschikbaar voor leden van de Senaat.¹⁹ Dit was het begin van geïnstitutionaliseerde angst binnen de overheid. Voor de gewone Amerikaanse burger en met name voor overheidsmedewerkers was Executive Order 9835 een schuldbekentenis: de Red Scare was de realiteit en niemand was vrij van verdenking. Dezelfde Amerikaanse burger had echter niet méér vertrouwen gekregen in de overheid en diens aanpak van communisten. Een peiling uit 1948 laat zien dat maar liefst 73% van de ondervraagden vond dat de Trumanregering te zwakke maatregelen nam tegen communisten.²⁰

Un-American Activities

Een uitzonderlijk orgaan in het tijdperk van de Red Scare was de House Committee on Un-American Activities (HUAC). De HUAC bestond al enige tijd bij de aanvang van de Red Scare. Dit onderzoek comité was in 1938 opgericht met twee doelen: het bestrijden van on-Amerikaanse invloeden in de samenleving en de Republikeinen een handvat geven om de zittende Democraten aan te pakken.²¹ Toen dit comité in 1945 permanent werd gemaakt was er slechts één doel veranderd: de fascistten waren verslagen, vanaf nu zouden het de communisten zijn die 'Un-American Activities' belichaamden. Om de macht en het bereik van de HUAC duidelijk te maken zal ik twee voornamelijk gebeurtenissen in de geschiedenis van de HUAC bespreken. Als eerste de aanval op links Hollywood die in 1947 begon en als tweede de beruchte zaak rondom de politicus Alger Hiss in 1948.

De HUAC had voor 1947 al vaker aangekaart te vinden dat Hollywood te links was. Voorzitter Martin Dies noemde de mensen in de stad in 1938 'premature anti-fascists'.²² Het was al in deze tijd dat Truman waarschuwde voor Dies en diens methode, zij zouden onwetmatig zijn.²³ Antifascisme was tijdens de Tweede Wereldoorlog geen kwalijke zaak. Maar na de oorlog te ver naar links leunen in het politieke spectrum was zondig en de HUAC

---

¹⁸ Truman, *Memoirs*, 281

¹⁹ Truman, *Memoirs*, 282

²⁰ Theoharis, *Origins of McCarthyism*, 11

²¹ Schrecker, *McCarthyism in America*, 89-90

²² Humphries Reynold, *Hollywood's Blacklists: A Political and Cultural History* (2008) 77

²³ Truman, *Memoirs*, 295

had Hollywood nooit uit het vizier verloren.²⁴ De hoorzittingen van de HUAC in 1947 hadden twee voornamen gevolgen. Ten eerste zouden zij de standaard zetten voor procedures die later bekend zouden worden als McCarthyisme. Ten tweede werden voor het eerst in dergelijke grote hoorzittingen grondrechten geschonden van Amerikaanse burgers.²⁵

De doelen van de hoorzittingen die op 25 november 1947 begonnen waren divers. Schrijvers, acteurs, producers, allen werden gedagvaard en moesten voor de HUAC verschijnen op verdenking van communistische affiliatie.²⁶ Van de 43 gedagvaardden werden er 19 als ‘onvriendelijke getuigen’ behandeld. Concreet hield dit in dat zij weigerden volledige medewerking te leveren zoals het noemen van mogelijke communistische sympathisanten. Hen werd de vraag voorgelegd of zij ooit lid waren geweest van de communistische partij. De eerste getuige, scriptschrijver John Howard Lawson, weigerde antwoord te geven met een ‘ja’ of ‘nee’ en werd summier verzocht de spreekstoel te verlaten.²⁷ Deze tactiek zou typerend worden voor het McCarthyisme, een bullebakmethode die beschuldigen geen kans op weerwoord gaf. Dat deze methode gestandaardiseerd werd is ook te zien aan het openend citaat van dit hoofdstuk welke stamt uit 1956. Dezelfde vraag werd ook hier nog steeds gesteld.

Het schenden van grondrechten gebeurde op twee manieren. Het Eerste Amendement van de V.S. stelt dat het een grondrecht van alle Amerikaanse burgers is om hun mening vrij te mogen uiten. Onder dit amendement verwachtten de 19 onvriendelijke getuigen dat zij niet veroordeeld konden worden voor het uiten van meningen die men als communistisch zou kunnen zien. Vrijheid van meningsuiting (over een wettelijke politieke organisatie als de CPUSA) zou hen voor de HUAC beschermen. Dit werd echter onmiddellijk van de hand gedaan door de HUAC. Onvriendelijke getuigen verdienden dergelijke rechten niet, zo stelde de commissie.²⁸

Ook het Vijfde Amendement van de Amerikaanse grondwet werd door de HUAC met voeten getreden. Volgens dit amendement heeft een burger het recht om te zwijgen wanneer zijn getuigenis eigen strafbare feiten verraadt. De HUAC stelde echter dat getuigen die hier gebruik van maakten misbruik maakten van het Vijfde Amendement en noemde ze zelfs ‘Fifth Amendment Communists’. Deze term ging ervan uit dat iemand die het vijfde

---

²⁴ Schrecker, *McCarthyism in America*, 318

²⁵ Schrecker, *McCarthyism in America*, 319

²⁶ Reynold, *Hollywood's Blacklists*, 84

²⁷ Reynold, *Hollywood's Blacklists*, 87

²⁸ Reynold, *Hollywood's Blacklists*, 86,88

amendement gebruikte per definitie een communist was.²⁹ Van de 19 gedagvaarde onvriendelijke getuigen werden er tien het zwaarst gestraft, zij werden bekend als de Hollywood Ten. Deze tien kregen een boete van duizend dollar, een celstraf van een jaar en kwamen op een 'blacklist'. Dit hield in dat de meesten van hen de komende tien jaar geen werk meer zouden verrichten in Hollywood of de entertainmentindustrie.³⁰

Een zaak van de HUAC die erg interessant is voor dit onderzoek is die van Alger Hiss. In 1948 beschuldigde een werknemer van de *Times* genaamd Whittaker Chambers Hiss ervan jarenlang betrokken te zijn bij de communistische partij. Niet alleen dit, hij zou bovendien zelfs lid zijn geweest.³¹ Er zijn twee voorname redenen waarom deze zaak cruciaal is binnen de context van dit onderzoek. Als eerste was Hiss een voornaam politicus. Hij was onder andere medeverantwoordelijk voor het beleid van de V.S. binnen de V.N. en maakte deel uit van de Amerikaanse delegatie bij de Yalta-Conferentie van 1945. Bovendien was Hiss nog actief in de politiek op het moment dat hij beschuldigd werd door de HUAC in 1948.³² Een tweede reden waarom de Hiss-zaak cruciaal is voor dit onderzoek is omdat Richard Nixon er zeer sterk bij betrokken was. Nixon had bij aanvang van deze zaak al enigszins een reputatie als een fervent anticommunist.³³ Het zou echter de Hiss-zaak zijn waarmee Nixon deze reputatie zou solidieren, een reputatie die hem later in zijn politieke carrière erg goed van pas zou komen. Zo ook toen Eisenhower hem later koos als zijn *running mate*.

Op 2 augustus 1948 verscheen Whittaker Chambers voor de HUAC. Chambers was al eerder gehoord en hieruit was gebleken dat hij actief was geweest voor de CPUSA. Dit was echter een betreurenswaardige periode in zijn verleden zo stelde hij. Als blijk van boetedoening was Chambers bereid namen te noemen van zogeheten *fellow travelers*. Deze term werd gebruikt voor hen die niet officieel lid waren van de CPUSA maar zich wel dienstbaar maakten voor communistische doelen.³⁴ Chambers noemde meerdere namen maar alleen Hiss verscheen vrijwillig voor de HUAC. Tactisch gezien was dit een slimme zet. Hiss wilde zichzelf verdedigen en deed dit niet alleen zonder te schuilen achter het Vijfde Amendement maar bovendien op een kalme en eloquente manier. Zoals Nixon stelde als lid van de HUAC: 'Hiss's performance before the Committee was as brilliant as Chambers' had

---

²⁹ Richard S. Kirkendall, *Civil Liberties Legacy of Harry S. Truman* (2012) 204

³⁰ Gerald Horne, *The Final Victim of the Blacklist: John Howard Lawson, Dean of the Hollywood Ten* (2006) 218

³¹ Robert Griffith, *The Politics of Fear: Joseph R. McCarthy and the Senate* (Kentucky 1970) 43

³² Theoharis, *Origins of McCarthyism*, 69-70

³³ Theoharis, *Origins of McCarthyism*, 14

³⁴ Susan Jacoby, *Alger Hiss and the Battle for History* (Yale 2009) 93

been lackluster.’³⁵ Mede vanwege deze erg geloofwaardige getuigenis en omdat het verleden van Hiss vrij leek van elke vorm van politieke smet wilde Nixon’s collega’s in de HUAC de zaak liever laten vallen. Nixon besloot echter tot een andere aanpak. Chambers beweerde dat hij Hiss kende van gedeelde communistische activiteiten in het verleden. Hiss ontkende dat hij Chambers ooit had gezien. Eén van deze twee mannen moest zich dan ook wel schuldig hebben gemaakt aan meened voor de HUAC.³⁶ De Hiss-zaak werd met elk stuk bewijs wat geleverd werd ingewikkelder. Chambers produceerde geheime informatie die hij zou hebben moeten doorspelen en beweerde dat deze van Hiss kwam, bewijs hiervoor had hij echter niet. Zo ook toen Chambers op dramatische wijze in het bijzijn van Nixon microfiches vol vertrouwelijke documenten uit een pompoen op Chambers’ landgoed trok.³⁷

Hoewel een indrukwekkend vertoon van dramatisch effect deed het één ding niet: expliciet bewijzen dat het Alger Hiss was die deze informatie had doorgespeeld. Om te bewijzen dat Chambers en Hiss elkaar kenden zou een buitengewoon stuk spoorwerk van de FBI nodig zijn. Tijdens de hoorzittingen in 1948 produceerde Chambers plotseling een brief welke hij zei te hebben gehad van Hiss. In de brief stond ook enige overheidsinformatie welke men als gevoelig zou kunnen beschouwen.³⁸ Hiss verklaarde dat deze documenten niet van hem afkomstig waren maar bovendien dat het tegendeel nooit te bewijzen was omdat hij de typemachine bij hem thuis enkele jaren geleden vervangen had.³⁹ Hiss onderschatte klaarblijkelijk het kunnen van de FBI. De FBI wist deze typemachine die jaren geleden van de radar verdwenen was op te sporen en te leveren aan Nixon.⁴⁰ Deze typemachine bleek exact dezelfde kenmerken te produceren in brieven als aanwezig waren in de documenten die Chambers beweerde van Hiss gehad te hebben. Bovendien ontkende Hiss nooit dat het zijn machine was. Zoals Nixon zelf zou zeggen: ‘We found the typewriter, we won the Hiss case in the papers and had to leak stuff all over the place. We had convicted Hiss before he got to the grand jury.’⁴¹ Nixon’s reputatie als communistenjager was na de Hiss zaak sterker dan ooit. En er was nog veel werk te doen want deze zaak was, zo verklaarde Nixon: ‘a small part of the whole shocking story of Communist espionage in the United States.’⁴²

---

³⁵ Jacoby, *Alger Hiss*, 95

³⁶ Melvin Small, *A companion to Richard M. Nixon* (West Sussex 2011) 84-85

³⁷ Jacoby, *Alger Hiss*, 99-100

³⁸ Jacoby, *Alger Hiss*, 101-102

³⁹ Jacoby, *Alger Hiss*, 108

⁴⁰ Small, *Richard M. Nixon*, 96

⁴¹ Small, *Richard M. Nixon*, 97

⁴² Griffith, *Politics of Fear*, 48

De HUAC was een erg breed en machtig orgaan. Bovendien speelde het vaak in het publieke oog en was beroemd en berucht bij het Amerikaanse volk. Zowel de zaken die zich afspeelden in Hollywood als de Hiss-zaak werden breed uitgelicht in de kranten en op de radio. Zoals Nixon zelf stelde over de Hiss-zaak had hij voor een veroordeling van de rechter al een veroordeling in de kranten bemachtigd. Deze methodiek van schuld door media was niet alleen kenmerkend voor het McCarthyisme maar ook een belangrijke voedingsbodem voor de carrière van Richard Nixon. Dit zal in het volgende hoofdstuk verder worden uitgelicht.

De Senator uit Wisconsin

In de geschiedenis van het McCarthyisme is Joseph McCarthy zelf een opvallende laatkomer. Het was pas in 1950 dat McCarthy op dramatische wijze zijn intrede deed in de nationale media. Op 9 februari 1950 gaf McCarthy een speech in het plaatsje Wheeling waarin hij verklaarde een lijst met 205 subversieve, communistische personen actief binnen de overheid te bezitten.⁴³ Bij zijn volgende speech korte tijd later waren dit er nog slechts 57. Naar alle waarschijnlijkheid heeft McCarthy's lijst nooit bestaan.⁴⁴ In plaats hiervan leek McCarthy een aantal interne dossiers in handen te hebben gekregen die waren aangelegd op basis van Truman's Executive Order uit 1947.⁴⁵ McCarthy's informatie was dan ook niet nieuw. Toch had het een grote impact. De media smulde van McCarthy; de roekeloze, anticommunistische Senator met de grote mond. McCarthy zelf genoot op zijn beurt van de media-aandacht, iets waar hij nooit genoeg van leek te krijgen.⁴⁶ McCarthy's beschuldigingen werden echter nooit bewezen. Maar omdat kranten wisten dat het personage van McCarthy goed zou verkopen werd er weinig of geen aandacht besteed aan het ontkrachten van oude beschuldigingen. Kranten als de *New York Times* drukten simpelweg steeds McCarthy zijn nieuwste buitensporige ideeën af zo stelde James Aronson, een ervaren en bekende journalist in 1950.⁴⁷ Deze aandacht vanuit de pers was McCarthy's grootste wapen. De Democraten verzetten zich echter fel tegen McCarthy en eisten bewijs. McCarthy, de eeuwige manipulator en demagoog, wist dit te brengen als een erkenning van schuld. Nationale kranten als de

---

⁴³ Richard M. Fried, *The McCarthy Era in Perspective: Nightmare in Red* (Oxford 1990) 120

⁴⁴ Fried, *Nightmare in Red*, 123

⁴⁵ Griffith, *Politics of Fear*, 54

⁴⁶ Fried, *Nightmare in Red*, 124

⁴⁷ Nancy E. Bernhard, *U.S. Television News and Cold War Propaganda 1947-1960* (Cambridge 1999) 157

Washington Post en *New York Times* drukten deze denkwijze af en het imago van de Democratische partij die te weinig of simpelweg niets deed tegen communisten was wederom versterkt.⁴⁸

Truman en de Democraten moesten laten zien dat zij wel degelijk weerstand boden tegen McCarthy en diens beschuldigingen. Dit deden zij door de oprichting van de Tydings Committee in februari 1950. Het doel van dit comité was te ontdekken hoeveel waarheid er achter de uitspraken van McCarthy zat.⁴⁹ Van maart tot juli zou dit comité een hoeveelheid dossiers aanleggen met een totaal van 1500 pagina's. Deze begonnen met McCarthy's eigen eerste getuigenis. Hierin noemde hij als eerste 'communist binnen de staat' een rechter die nog nooit direct voor de overheid had gewerkt.⁵⁰ McCarthy was voor het comité gekomen met de bewering dat hij bewijs voor 81 subversieve elementen binnen de overheid bij zich had. In de loop van vier dagen bleek hij echter niet verder te komen dan tien namen. Belangrijk is bovendien dat dit slechts namen waren, bewijs had de overheid zelf in haar dossiers stelde McCarthy.⁵¹ Het comité doorzocht de genoemde dossiers en vond niets. Het geduld van het comité met McCarthy raakte op en de Senator zocht een uitweg. Hij zou de belangrijkste communist in de V.S. noemen, de baas van Alger Hiss zelf.⁵² In plaats hiervan kwam McCarthy met de naam Owen Lattimore. Lattimore was een professor aan John Hopkins in 1952. Voorheen was hij echter attaché geweest voor Chiang Kai-Shek, de leider van de nationalistische fractie in China. Lattimore, zo stelde McCarthy, had bewust informatie doorgespeeld naar de communisten over vertrouwelijke affaires tussen de V.S. en Chiang Kai-Shek.⁵³ Bewijs bleef echter wederom uit en de voorzitter van het comité, Millard Tydings, schreef een vernietigend rapport waarin hij stelde dat alle uitspraken van McCarthy vals waren en op geen enkel bewijs gebaseerd. Dit rapport had echter zeer beperkte impact. Ten eerste weigerden de Republikeinen van het comité het rapport te tekenen. Ten tweede brak de Koreaanse Oorlog uit op 25 juni voor Tydings het rapport überhaupt naar buiten kon brengen.⁵⁴ Het rapport dat uiteindelijk naar buiten kwam was weinig positief. Het bevatte een opsomming van alle uitspraken waarvoor McCarthy geen bewijs had gehad. McCarthy reageerde op bekende wijze: de Democraten hadden ook geen bewijs dat hij ongelijk had.⁵⁵ Met het uitbreken van de Koreaanse Oorlog gebeurden er twee dingen. Als eerste werd

---

⁴⁸ Griffith, *Politics of Fear*, 159

⁴⁹ Richard R. Rovere, *Senator Joe McCarthy* (California 1996) 145

⁵⁰ Rovere, *McCarthy*, 147

⁵¹ Rovere, *McCarthy*, 149

⁵² Schrecker, *McCarthyism in America*, 248

⁵³ Fried, *Nightmare in Red*, 126

⁵⁴ Schrecker, *McCarthyism in America*, 249-250

⁵⁵ Fried, *Nightmare in Red*, 128

McCarthy zijn plaats in de politiek verzekerd. Een oorlog met een communistisch land bood genoeg angst die McCarthy kon voeden. Ten tweede werd zijn persoonlijke macht kleiner. Republikeinen hadden nu een langdurig debacle in de vorm van de oorlog, McCarthy zijn constante aanwakkingen waren minder nodig.⁵⁶

Het doel van dit hoofdstuk was te laten zien hoe groot de politieke invloed van het McCarthyisme was aan de vooravond van de verkiezingen van 1952. Als eerste de rol van de Trumanregering hierin. Wanneer de Democraten actie ondernamen tegen beschuldigingen dat zij zwak waren tegenover communisten pakte dit vaak averechts uit. Het voornaamste resultaat van dergelijke acties was dat de dreiging van de communisten realistischer werd in de ogen van het Amerikaanse volk.

De rol van de HUAC binnen het McCarthyisme laat in dit hoofdstuk twee zaken helder zien. Als eerste de enorme reikwijdte van de anticommunistische sentimenten binnen de Amerikaanse samenleving tijdens de Red Scare. Hollywood was ook in die tijd een grote en bekende entiteit. Toch ontsnapte Hollywood niet aan vervolging door de HUAC. Ten tweede laat de werkwijze van de HUAC zien dat anticommunisme voorrang kreeg op moraliteit en zelfs op de grondwet. McCarthyisme stond in zekere zin ver boven de wet. Dit populistische sentiment werd ook in de Hiss zaak bevestigd. Nixon was er trots op dat hij Hiss in de kranten schuldig had laten bevinden vóór een jury hiertoe de kans kreeg.

McCarthy zijn voornaamste rol was die van demagoog. Het effect wat hij had bleek zelf voedend. Hoe meer beschuldigingen hij deed, hoe meer de kranten dit uitlichtten en hoe geloofwaardiger McCarthy zelf werd. Ten tijde van de verkiezingen van 1952 was McCarthy een vaste ster aan het firmament. Niet iedereen was het met hem eens. Zeker de Democraten probeerden meerdere malen van hem af te komen. Maar McCarthy was zowel een product van zijn tijd als voedingsbron van de Red Scare. Hierdoor was hij een onvermijdelijk deel van de politiek geworden.

Het beeld is helder. Zowel voor- als tegenstanders van het McCarthyisme moesten aanvaarden dat het hoe dan ook een enorme rol speelde in de politiek. Deze realiteit werd nog steeds sterk ervaren in 1952. Maar voor we kunnen onderzoeken hoe/of Eisenhower zijn relatie met het McCarthyisme veranderde tijdens de verkiezingen moet eerst gekeken worden naar hoe

---

⁵⁶ Fried, *Nightmare in Red*, 130-131

Eisenhower zich verhiel met het anticommunisme voor hij de weg naar het Witte Huis insloeg.

Hoofdstuk 2: Ike, van Abeline naar Washington

'Our problem is to defend freedom in such a fashion that we do not ourselves suffocate freedom in its own dwelling place.' ⁵⁷

- Dwight D. Eisenhower

'Ike'

In dit hoofdstuk zal de relatie tussen Eisenhower en het McCarthyisme voorafgaand aan de verkiezingen van 1952 centraal staan. Als we willen ontdekken of, en zo ja hoe, de retoriek van Eisenhower tijdens zijn campagne veranderde, is het belangrijk te bekijken hoe Eisenhower deze campagne inging met betrekking tot het McCarthyisme. Gezien het meeste getouwtrek om McCarthyisme intern binnen de Republikeinse partij gebeurde zal er in dit hoofdstuk geen aandacht worden besteed aan de Democratische invloed op dit debat. In plaats hiervan zullen de Republikeinse voorverkiezingen worden bekeken omdat deze invloedrijker waren op Eisenhower's anticommunistische beleid.

Als er een kenmerkende eigenschap teruggevonden kan worden in Eisenhower's politieke methodologie is dat wat hij zelf zou omschrijven als eenvoudigheid. Niet in de negatieve zin van het woord, eerder recht door zee, zonder de gebruikelijke lege termen die politici zo vaak gebruikten volgens Eisenhower. ⁵⁸ Eisenhower was opgegroeid in een klein conservatief dorpje in Kansas genaamd Abeline. Een rustige plek waar het onderwijs volgens Eisenhower een kind niet voorbereidde op veel meer dan de simpele ambachten van het platteland. ⁵⁹ Zijn vervolgoopleiding genoot Eisenhower aan de militaire academie West Point waar hij geacht werd feiten blind te accepteren en vooral niet te kritisch te denken. Intellectuelen, zo zou Eisenhower in zijn latere jaren stellen, waren dan ook 'vaak ongemakkelijke mensen om in de

---

⁵⁷ *New York Times* (20 oktober 1950) 17

⁵⁸ Jeff Broadwater, *Eisenhower & the Anti-Communist Crusade* (North Carolina 1992) 67

⁵⁹ Broadwater, *Anti-Communist Crusade*, 17

buurt te hebben.’⁶⁰ De militaire loopbaan van Eisenhower is roemrijk en lang. Zijn grootste faam zou hij krijgen als opperbevelhebber van de geallieerde troepen in Europa tijdens de Tweede Wereldoorlog. Bovendien zou Eisenhower tot 1948 de hoogste positie in het leger van de V.S. bekleden; stafchef van het leger.⁶¹ Wat voor dit onderzoek zeer interessant is aan deze periode is Eisenhower’s standpunt tegenover de S.U. en het communisme. In 1945 stelde Eisenhower nog dat hij goede hoop had dat de V.S. en de S.U. goede bondgenoten zouden blijven na de oorlog. Bovendien zei hij een persoonlijke en goede band te hebben met de Sovjet maarschalk Zhukov.⁶²

Er zijn twee periodes die we kunnen gebruiken om een sterke indicatie te krijgen van Eisenhower’s relatie met het anticommunisme in de V.S. tussen WOII en zijn presidentscampagne van 1952. Als eerste de periode waarin Eisenhower werkte als president van Columbia University. Ten tweede zijn strijd om de Republikeinse nominatie tegen Senator Taft.

De Columbia jaren

Gezien de houding die Eisenhower leek te hebben jegens intellectuelen lijkt zijn aanstelling aan Columbia University een vreemd gegeven. In 1947 maakte Eisenhower bekend dat hij zijn lange en indrukwekkende militaire carrière spoedig zou beëindigen om president van Columbia University te worden.⁶³ Zijn manier van werken leek echter weinig te veranderen ten opzichte van zijn legerjaren. Eisenhower nam enkele voormalig legerofficieren aan waarmee hij bekend was zoals zijn voormalig stafassistent Kolonel Schulz. Eisenhower runde Columbia University als een militair instituut en leek weinig binding te hebben met deze academische wereld die hij zo pretentius vond.⁶⁴ Er was in deze beginperiode aan Columbia University al een groeiende groep mensen in Washington die graag hadden gezien dat Eisenhower zich verkiesbaar stelde in 1948. Echter leek Eisenhower zelf hier weinig interesse in te hebben, hij leek weinig interesse te hebben in de politiek in zijn geheel: ‘I am neighter a

---

⁶⁰ Broadwater, *Anti-Communist Crusade*, 18

⁶¹ Chester Patch, *A Companion to Dwight D. Eisenhower* (Ohio 2017) 58

⁶² Broadwater, *Anti-Communist Crusade*, 21

⁶³ Herbert S. Parmet, *Eisenhower and the American Crusades* (New York 1972) 12

⁶⁴ Parmet, *American Crusades*, 15

Republican nor a Democrat' zo stelde hij.⁶⁵ Dat Eisenhower een vrij neutrale plek in nam in het politieke spectrum van de V.S. wordt ook beaamt door president Truman. Truman zou later in zijn memoires schrijven dat er zowel Republikeinen als Democraten waren die Eisenhower in 1948 als presidentskandidaat wilden nomineren.⁶⁶ Interessant genoeg lijkt Truman zelf een van deze Democraten te zijn geweest, een standpunt dat hij later zou zien als een grove misschatting.⁶⁷ Hoewel Eisenhower in zijn eigen woorden uit deze tijd vaak benadrukte apolitiek te zijn stelde hij wel dat hij politieke ontwikkelingen scherp in de gaten hield. De voornaamste (negatieve) ontwikkeling die Eisenhower meende waar te nemen was dat het Amerikaanse volk een steeds meer paternalistische houding verwachtte van de staat.⁶⁸ Eisenhower omschrijft de ontwikkeling van zijn denkwijze in zijn tijd aan Columbia als volgt:

*'I came to believe, as I do to this day, that an individual can only examine and decide for himself each issue in a framework of philosophical conviction dedicated to responsible progress- always in the light of what he believes is good for America as a whole- and let the pundits hang the labels as they may.'*⁶⁹

Het bovenstaande citaat in combinatie met Eisenhower's afkeer van intellectuelen vormt wat de historicus Robert Griffith noemt het gedachtegoed van *'the corporate commonwealth'*. Het idee hierachter zou zijn dat Amerikanen eigen verantwoordelijkheid nemen en samenwerken voor een groter doel. Dit zou gelden op alle fronten: Republikeinen en Democraten, werkgevers en werknemers en burger en overheid.⁷⁰

Met direct oog op het onderwerp van communisme binnen Columbia University zien we dat Eisenhower een relatief tolerante houding lijkt te hebben gehad. Hoewel hij meerde malen stelde tegen het aannemen van communistische docenten te zijn was Eisenhower geen voorstander van speciale loyaliteitseden die afgelegd zouden moeten worden door docenten. Bovendien stond hij toe dat de toenmalig voorzitter van de CPUSA in 1948 een toespraak gaf aan Columbia University.⁷¹ Toen de HUAC in juli 1948 het plan opperde om de boekenlijst van Columbia University onder de loep te nemen op zoek naar communistische invloeden werkte Eisenhower mee. De boekenlijsten kregen ze, met de

---

⁶⁵ Parmet, *American Crusades*, 13

⁶⁶ Truman, *Memoirs* 185

⁶⁷ Patch, *Companion Eisenhower*, 65

⁶⁸ Eisenhower, *Mandate for Change*, 7

⁶⁹ Eisenhower, *Mandate for Change*, 8-9

⁷⁰ Broadwater, *Anti-Communist Crusade*, 19

⁷¹ Broadwater, *Anti-Communist Crusade*, 22

toevoeging dat er niet zou worden meegewerkt aan ‘boekverbrandingen’.⁷² Eisenhower lijkt in zijn periode aan Columbia University een middenweg te hebben willen kiezen. Hij was zich bewust van het politieke klimaat van anticommunisme dat heerste maar was niet bereid dit actief te voeren. Zo ook in 1949 toen Eisenhower een opmerkelijke uitspraak deed over de Alger Hiss zaak. Schuldig of niet, Eisenhower vond het onbegrijpelijk dat een man zijn reputatie zoveel schade kon worden toegebracht door slechts een beschuldiging.⁷³

In de periode tussen Eisenhower’s aanstelling aan Columbia University en de campagne om de Republikeinse presidentskandidatuur in 1952 ligt een niet onbelangrijk intermezzo. In de periode 1951-1952 was Eisenhower de eerste militair leider van de NAVO.⁷⁴ De relevantie hiervan voor hiervan zullen we in het volgende hoofdstuk zien.

Een Republikein, DE Republikein

McCarthyisme zou een grote rol spelen zowel in de verkiezingen van 1952 als de Republikeinse voorverkiezingen. Al voor Eisenhower zich verkiesbaar stelde vond hij het in 1951 nodig een speech te geven waarin hij verklaarde fel tegen elke vorm van heksenjacht te zijn. Op de vraag of Eisenhower McCarthy steunde zei de generaal dat hij geen interesse had ‘persoonlijkheden te bespreken’⁷⁵ In 1952 kwam de hoge noot eruit. Senator Lodge verspreidde in februari 1952 nieuwe informatie onder de Republikeinen: Eisenhower had sinds 1948 in alle verkiezingen waarin hij stemde consequent op de Republikeinen gestemd.⁷⁶

Hierin zag een deel van de Republikeinse partij een kans. De voornaamste kanshebber op het Republikeinse kandidaatschap was op dat moment Senator Taft. Op 16 oktober 1951 kondigde Senator Taft van Ohio aan verkiesbaar te zijn voor Republikeinse presidentskandidaat.⁷⁷ Taft was bekend onder enkele bijnamen die zijn beleid voor een groot deel verraden zoals ‘Mr. Republican’ en ‘Mr. Conservative’.⁷⁸ Senator Taft mistte volgens velen echter door zijn conservatieve standpunten de brede draagkracht onder de stemmers om het presidentschap veilig te stellen. Taft representeerde voornamelijk de conservatieve kant

---

⁷² Broadwater, *Anti-Communist Crusade*, 23

⁷³ Patch, *Companion Eisenhower*, 194

⁷⁴ Eisenhower, *Mandate for Change*, 14

⁷⁵ Richard M. Fried, *Men Against McCarthy* (New York 1976) 223

⁷⁶ Fried, *Against McCarthy*, 220

⁷⁷ Broadwater, *Anti-Communist Crusade*, 39

⁷⁸ Patch, *Companion Eisenhower*, 196, *ibidem*, 135

van de Republikeinse partij en had vaak en publiekelijk McCarthy gesteund. Zo ook tijdens de hoorzittingen van het Tydings Committee. Tijdens deze hoorzittingen gaf Taft McCarthy het advies: 'if one case doesn't work work ... bring up others'.⁷⁹ Hoewel Taft niet de Republikeinse nominatie zou veiligstellen werden de voorrondes wel gekleurd door zijn fel McCarthyistische trekken. De gehele Republikeinse partij werd meer naar rechts getrokken door de agressie waarmee Taft en zijn aanhangers campagne voerden.⁸⁰

Eisenhower was officieel nog niet verkiesbaar toen hij zijn eerste staat won op 11 maart 1952. In New Hampshire stemde een indrukwekkende 50% van de kiezers op kiesmannen die zeiden Eisenhower te steunen als deze zich verkiesbaar stelde. Taft, die al verkiesbaar was op dit moment kreeg in contrast slechts 38% van de stemmen.⁸¹ Nog geen week later won Eisenhower 37% van de stemmen in Minnesota, wederom zonder op de kieslijst te staan. Dit lijkt hem over de streep te hebben getrokken om mee te doen want op 20 maart 1952 kondigde de generaal vanuit Frankrijk aan huiswaarts te keren: hij zou campagne gaan voeren om Republikeins kandidaat te worden. Tijdens deze campagne deed Eisenhower uitspraken die typerend waren voor zijn politieke stijl. Zo stelde hij dat hij nooit zomaar iemand zou steunen die tegen zijn principes van degelijkheid, juistheid en eerlijkheid handelde. Maar hij zou wel iedere democratisch gekozen Republikeinse politicus erkennen. Deze twee uitspraken waren Eisenhower's reactie op wat hij zou doen met 'the McCarthy question'.⁸² Het typerende aan deze uitspraken is dat ze Eisenhower in het midden lieten. Hij liet alle opties open en kon door niemand ervan worden beschuldigd dan wel te rechts te zijn of zijn partijgenoten niet te steunen. Bovendien hield deze 'middenpositie' Eisenhower populair bij gematigde en liberale Republikeinse kiezers.⁸³ Eisenhower had echter wel een verleden wat hem tot doelwit maakte voor McChartyisten die liever Taft in het Witte Huis zagen. Hierin speelde zijn internationale verleden bij de NATIO onder andere een rol. Zo werd hij ervan beschuldigd het beste deel van Duitsland vrijwillig aan de communisten te hebben gegeven. Bovendien zou hij communisten hebben beschermd in zijn tijd aan Columbia University.⁸⁴ Eisenhower besteedde zelf zo min mogelijk aandacht aan intern communisme. Op opportunistische wijze verdedigde hij zijn internationaal verleden. Want ja, hij was bij de Yalta Conferentie en had Berlijn aan de S.U. 'gegeven', maar hierin voerde hij slechts

---

⁷⁹ Theoharis, *Origins of McCarthyism*, 164

⁸⁰ Theoharis, *Origins of McCarthyism*, 180

⁸¹ Parment, *American Crusades*, 54

⁸² Griffith, *Politics of Fear*, 191

⁸³ Broadwater, *Anti-Communist Crusade*, 31

⁸⁴ Broadwater, *Anti-Communist Crusade*, 27, 28

bevelen van een Democratische overheid uit zo stelde hij. In zijn laatste toespraak voor het Republikeinse Congres van 1952 stelde hij zelfs dat als Truman harder was geweest tegen de S.U. er mogelijk nooit een Koreaanse Oorlog was geweest.⁸⁵

De Republikeinse conventie van 1952 was een korte maar intense affaire. McCarthy hield op de derde dag een aantal toespraken welke de *New York Times* een dieptepunt van het evenement noemde.⁸⁶ Dieptepunt of niet, McCarthy kreeg wederom een podium en zoals Nixon stelde op de conventie zou communisme een belangrijk campagnepunt worden. Dit bleek ook uit de keuze van Nixon als running mate voor Eisenhower. Dit was een concessie aan het kamp van McCarthyistische Taft aanhangers binnen de Republikeinse partij.⁸⁷

Opvallend aan Eisenhower's uitspraken in de loop van de Republikeinse voorrondes zijn twee zaken: Als eerste vermeed hij zo veel mogelijk het onderwerp van intern communisme en richtte hij zich in plaats hiervan op verdediging van zijn handelen met communisten in het buitenland. Ten tweede werd Eisenhower steeds aanvullender in zijn toon richting de Democraten.

Wat kunnen we concluderen over de houding van Eisenhower richting het McCarthyisme in 1952 aan de hand van dit hoofdstuk? Als eerste zien we dat Eisenhower met name in het begin van de periode 1948-1952 weinig persoonlijke haat jegens communisme lijkt te hebben gehad. Aan actieve vervolgingen deed hij niet in zijn tijd aan Columbia University. Toen Eisenhower zich echter in het politieke veld waagde bleek zijn neutrale houding minder houdbaar. Mede doordat Senator Taft in de Republikeinse voorrondes zoveel aandacht gaf aan McCarthyisme werd Eisenhower gedwongen op zijn minst een verdedigend standpunt in te nemen over zijn verleden met communisme. Zijn strategie hiervoor lijkt te zijn geweest schuld te deflecteren richting de Democratische partij. Het kiezen van Nixon is een sterke indicatie van Eisenhower's afdwaling van het middenpad wat hij in zijn prepolitieke periode lijkt te hebben willen volgen. Hoewel Nixon bekend stond als een Californische communistenjager wil dit niet zeggen dat dit de inhoud van Eisenhower's speeches ook direct beïnvloedde. In het volgende hoofdstuk zal onderzocht worden of de retoriek van

---

⁸⁵ Broadwater, *Anti-Communist Crusade*, 32

⁸⁶ Fried, *Against McCarthy*, 223

⁸⁷ Fried, *Against McCarthy*, 224

Eisenhower's eigen speeches in de loop van de campagne meer afdwaalden naar de McCarthyistische rechterkant van het politieke spectrum.

Hoofdstuk 3: Principes in ruil voor stemmen?

*'Those of us who knew Eisenhower through his long service in uniform under two Democratic Presidents had reason to hope that he would campaign on a high level. ... We were shocked and disappointed to find that he would lend himself to the type of campaign that followed. He permitted a campaign of distortion and vilification that he could not possibly have believed was true. There was mass accusations of subversion and corruption against the Democratic administration.'*⁸⁸

-Harry S. Truman

Het onderzoek naar Eisenhower's retoriek

Truman beschuldigde in zijn memoires Eisenhower van een veranderende retoriek. Eisenhower zou hebben toegegeven aan wat Truman 'demagogie' en 'de grote McCarthy-leugen' noemde.⁸⁹ We weten uit vorige hoofdstukken wat deze McCarthy-leugen inhield volgens Truman: Het McCarthyisme waar we bekend mee zijn geworden in hoofdstuk 1. Ook weten we waar Eisenhower stond ten opzichte van het McCarthyisme aan de vooravond van de verkiezingen van 1952 door hoofdstuk 2. Hij werkte mee met de HUAC, maar weigerde volledige coöperatie. Eisenhower was geen directe voorstander van McCarthyisme maar koos wel Nixon, bekend anticommunist, als zijn running mate. Een van de redenen dat Eisenhower bovendien de Republikeinse nominatie veiligstelde was dat hij liberaler was dan de conservatieve Taft. Het beeld dat we hebben gekregen lijkt dan ook dat van een gematigd politicus op het gebied van anticommunisme. Een man die de middenweg koos, zoals Eisenhower dit in politieke zin vaker deed. Als wat Truman beweerde juist was en er een toename van McCarthyistische retoriek was, dan zouden we dat ook in de campagnespeeches

---

⁸⁸ Truman, *Memoirs*, 501

⁸⁹ Truman, *Memoirs*, 500

van Eisenhower uit 1952 een sterke verandering in Eisenhower's uitspraken moeten kunnen waarnemen.

Om dit te onderzoeken zal ik de speeches van Eisenhower onderzoeken in de periode tussen zijn acceptatie als kandidaat van de Republikeinse partij op 11 juli 1952 en zijn verkiezing tot president van de V.S. op 4 november 1952. De retoriek in deze speeches zal onderzocht worden op chronologische wijze. Door onderzoek van de retoriek zal blijken of Eisenhower naarmate zijn campagne vorderde meer kenmerken van McCarthyisme begon te vertonen dan hij in de jaren ervoor had gedaan. Deze kenmerken zullen uit een drietal zaken bestaan:

- Categorie 1: *Het verwijt maken dat er 'subversieve elementen' binnen de overheid zijn.*
- Categorie 2: *Beweringen dat beleid van de Democratische regering verantwoordelijk is voor een toename van een interne communistische dreiging.*
- Categorie 3: *Het gebruik van algemene angstopwekkende retoriek betreffende het onderwerp communisme. Hierin zullen voornamelijk uitspraken over externe actoren vallen.*

Om deze informatie overzichtelijk in kaart te brengen zal als eerst van iedere bovenstaande categorie een voorbeeld worden gegeven uit het bronmateriaal. Vervolgens zal de verzamelde data in grafieken worden weergegeven om te zien of er een stijgende trend te ontdekken is in McCarthyistische retoriek in de loop van de campagne. Als dit het geval is zal bovendien te zien zijn in welke van de drie categorieën deze veranderingen optraden.

De drie categorieën van onderzoek

Vanaf dit punt zullen de bovenstaande categorieën aangeduid worden met de afkortingen C1, C2 en C3. Deze categorieën zijn niet enkel een verdeling van verschillende McCarthyistische kenmerken. Zij zijn bovendien een schaalverdeling op gebied van directheid. Zo vallen onder C1 beschuldigingen van spionnen en communisten binnen de destijds zittende Democratische regering. C2 maakt niet het verwijt dat er communisten binnen de overheid zijn, maar wel dat de Democratische partij de ruimte geeft aan deze groep om zich te ontwikkelen. C3 richt zich

op bredere Red Scare-retoriek welke de angst voor communisme aanwakkert maar geen directe beschuldigingen doet richting de Democratische partij. Om deze verschillen duidelijk te maken zal nu een voorbeeld worden gegeven van de verschillende categorieën. Bovendien zal alleen gebruik worden gemaakt van de woorden van Eisenhower zelf.

Categorie 1

C1 is de meest directe van de onderzochte McCarthyistische kenmerken. Hierin gaat het om het benadrukken van subversieve elementen binnen de eigen samenleving. Dit hoeven geen directe beschuldigingen te zijn. Zo valt het volgende citaat binnen dit onderzoek ook onder C1:

*'And before I proceed with the thoughts that I should like to address briefly to you, may I have the temerity to congratulate this convention on the selection of their nominee for Vice President. A man who has shown statesmanlike qualities in many ways, but as a special talent an ability to ferret out any kind of subversive influence wherever it may be found and the strength and persistence to get rid of it.'*⁹⁰

In dit citaat wordt geen expliciete beschuldiging gedaan dat er zich subversieve elementen in de overheid bevinden ten tijde van de toespraak. Eisenhower impliceerde dit wel sterk door te stellen dat Nixon een goede keuze was voor vicepresident mede vanwege zijn talent in het opsporen van dergelijke dreigingen. Dit met name omdat Nixon zoals eerder aan bod is gekomen, zijn reputatie grotendeels te danken had aan de Hiss zaak. Wanneer een implicatie dermate sterk wordt gemaakt zoals in dit citaat zal het artikel worden aangeduid als bevattende C1 kenmerken.

---

⁹⁰ Texts of Eisenhower and Nixon Addresses to the Convention, *New York Times* (12 juli 1950) 4

Categorie 2

C2 bevat uitspraken die de destijds zittende Democratische regering beschuldigen van het bieden van een voedingsbodem voor communisme. Dit in de vorm van zwakte in optreden tegen communisten of door slechte beleidsvorming. Een voorbeeld hiervan kan gevonden worden in het volgend citaat:

*'Now their answer to evils in Government is more Government... they offer socialized medicine and want our health to be dictated by some bureaucrat.'*⁹¹

Socialisme wordt in dit citaat afgeschilderd als een slechte zaak volgens McCarthyistische traditie. Deze categorie kijkt naar communistische dreigingen binnen de V.S. die een direct gevolg zijn van Democratisch beleid zonder direct communisten binnen de overheid te noemen (C1). Omdat dit onderzoek gericht is op een interne communistische dreiging zal buitenlands beleid niet binnen deze categorie vallen.

Categorie 3

C3 is het noemen van communisme in de vorm van angstopwekkende retoriek. Deze categorie zal voornamelijk bestaan uit de wereldwijde communistische dreiging door externe actoren. Deze categorie ontleend zijn belang aan het geven van een totaalbeeld van retoriek over communistische dreigingen. In combinatie met C1 en C2 geeft C3 een totaaloverzicht van anticommunistische retoriek in de campagne van 1952. De volgende citaten zijn voorbeelden van C3 uitspraken:

*'The lands and the millions made captive to the Kremlin are fresh evidence that dire peril stalks every free nation today.'*⁹²

*'It is to our interest to help keep these countries free and out of reach of Moscow's domination.'*⁹³

---

⁹¹ Text of General Eisenhower's Speech on 'Middle Way', *New York Times* (21 augustus 1952) 12

⁹² Text of General Eisenhower's Address to the American Legion Convention (26 augustus 1952) 12

Dergelijk brede uitspraken versterken de perceptie van een communistische dreiging bij het Amerikaanse volk door angstopwekkende retoriek te gebruiken. Ze zijn echter niet gebaseerd op interne dreigingen of direct gevolg van Democratisch beleid.

Het onderzoek

In totaal zijn 33 toespraken van Eisenhower onderzocht. Deze toespraken werden gehouden in een tijdsbestek van grofweg 4 maanden (11/7/1952 – 4/11/1952). Zoals in bijlage 2 te zien zijn alle toespraken doorzocht op kenmerken die onder C1 t/m C3 vallen. Waar deze niet gevonden zijn, zijn de toespraken aangeduid met C0. Een procentuele verdeling van alle 33 toespraken op basis van de eerder vastgestelde categorieën is te vinden in grafiek 1. In deze grafiek zien we welk percentage van de toespraken kan worden toebedeeld aan ieder van de eerder beschreven categorieën. Als we in deze grafiek C0 (geen kenmerken van McCarthyisme) en C3 (communistisch gevaar door externe actoren) achterwege laten nemen directe benoemingen van interne communistische dreigingen 47% van de gevonden kenmerken in beslag. Grafiek 1 heeft echter een belangrijk kanttekening. Dit komt door de aard van C0. In tegenstelling tot C1 t/m C3 kan C0 geen overlap met andere categorieën hebben in hetzelfde artikel. Van de 33 toespraken zijn er 9 C0 toespraken. Dit is een percentage van 27.27%. 24 van de 33 onderzochte toespraken vertonen één van de drie geïndexeerde categorieën van McCarthyistische kenmerken. Dit komt uit op een percentage van 72.72%. Dit is een aanzienlijk percentage van de toespraken die Eisenhower tijdens zijn campagne gaf. Deze toespraken zullen worden aangeduid als de McCarthyistische toespraken.

Grafiek 2 geeft een overzicht van de interne verdeling binnen de McCarthyistische toespraken. Grafiek 2 laat zien dat C3 de grootste categorie is met 41%. Dreigingen door externe actoren lijken een grote rol te spelen in de campagnetoespraken van Eisenhower. In de context van de Koude Oorlog is dit een weinig verrassende constatering. De tweede grootste categorie is C1 met 35% binnen de McCarthyistische toespraken. Dit is bovendien de meest directe en agressieve categorie wat betreft McCarthyistische beschuldigingen naar de Democratische regering. C2 is ten slotte het kleinst met 24%. Het beleid van de Democraten lijkt dan ook minder onder vuur te liggen tijdens de campagne. C1 en C2 hebben een gecombineerde waarde van 59% binnen de McCarthyistische toespraken.

---

⁹³ Text of Eisenhower's Address in Philadelphia Outlining His Peace Program, *New York Times* (5 september 1952) 12

Dit betekent dat 59% van de McCarthyistische toespraken over een interne communistische dreiging gaan.

Om antwoord te krijgen op de vraag of er een toename was in McCarthyistische retoriek tijdens de campagne moet de gevonden data op chronologische wijze worden weergegeven. In grafiek 3 wordt deze chronologische methode toegepast. Door de toespraken te verdelen in 11 segmenten van drie toespraken per kolom is het mogelijk te zien of er patronen of stijgende lijnen zijn waar te nemen in de loop van de campagne. Grafiek 3 laat echter geen waarneembaar patroon zien. Als Truman gelijk had en Eisenhower steeds meer kenmerken van McCarthyisme was gaan vertonen zouden we een afname van C0 moeten zien, opgevuld door met name C1 t/m C2. Met uitzondering van de eerste en laatste onderzochte periodes is C0 echter nergens afwezig. Bovendien lijken de grootste pieken in C1 te vinden in de eerste helft van de campagne. Dit gaat ook in tegen de theorie dat Eisenhower's retoriek meer naar het kamp van McCarthy ging leunen. C2 en C3 lijken redelijk consistent te zijn en niet toe- of af te nemen.

Op basis van de gebruikte artikelen en de grafieken waarin deze verwerkt zijn kunnen we een aantal conclusies trekken. Als eerste is te zien dat er een groot aantal McCarthyistische kenmerken te vinden zijn in de campagnetoespraken van Eisenhower. Deze variëren van directe beschuldigingen van het bestaan van communistische spionnen tot angstopwekkende retoriek. Als we C0 en C3 buiten beschouwing laten en alleen kijken naar directe benoemingen van een interne communistische dreiging zijn de percentages van C1 + C2 volgens grafiek 1 47% en volgens grafiek 2 59%. In beide gevallen liggen de percentages opvallend dicht bij de 50%. Als we een parallel trekken met Hoofdstuk 2 zijn dit de aantallen die we verwachten van een politicus die een middenweg probeert te vinden tussen pro- en anti-McCarthyisme. Het tweede wat opvalt aan de hand van grafiek 3 is dat er geen stijgende lijn lijkt te zijn in welke van de categorieën dan ook. Waarneembare veranderingen zijn nihil in alle categorieën. De bewering dat er een toename zou zijn in McCarthyistische retoriek in de loop van de campagne lijkt dan ook niet te kloppen.

Conclusie

Dit onderzoek had als doel te ontdekken of er een toename was van McCarthyistische retoriek in Eisenhower's campagnetoespraken van 1952. Om dit te onderzoeken moest er eerst een theoretisch kader uiteen worden gezet. Hoofdstuk 1 diende twee voorname functies. Als eerste om te laten zien welke verschillende organisaties en personen het McCarthyisme voortbracht en hoe zij op hun beurt het McCarthyisme beïnvloedden. De tweede functie van Hoofdstuk 1 was te laten zien hoe immens de politieke invloed van het McCarthyisme was. Ambtenaren, politici, Hollywoodsterren, niemand bleef buiten schot van de Red Scare. President Truman probeerde zich te verzetten maar zelfs hij wist deze stroming niet te stoppen. McCarthyisme was een onvermijdelijk deel van het politieke speelveld in de jaren '40 en '50.

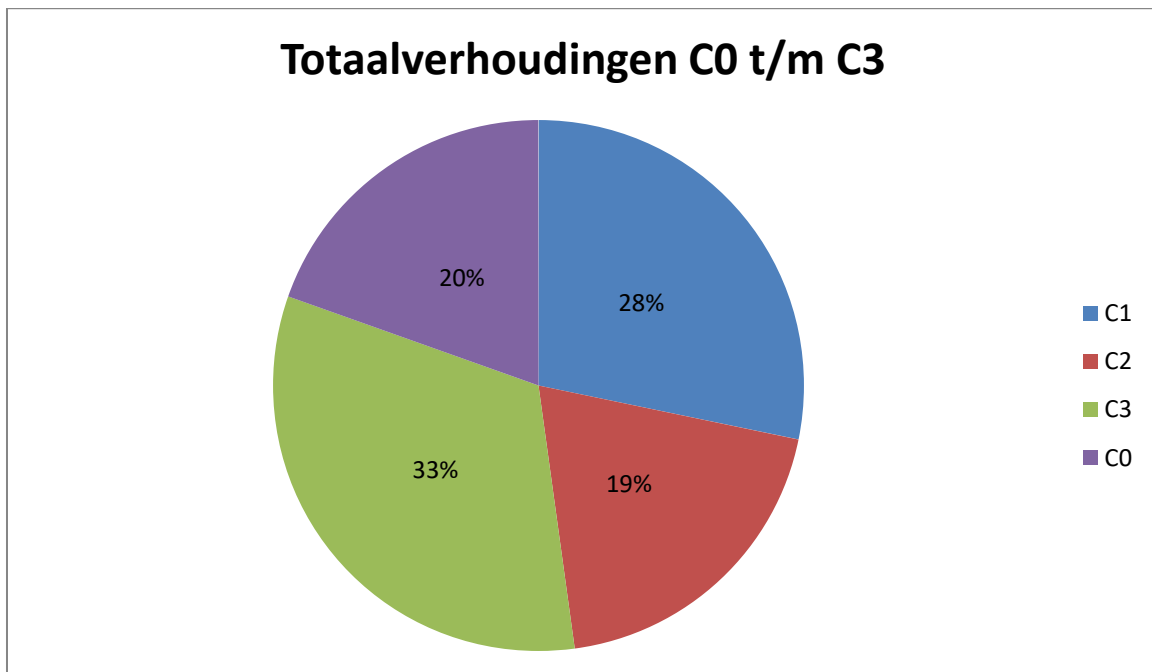
Vervolgens heb ik toegespitst op Eisenhower zelf en zijn relatie met het McCarthyisme. Hieruit is gebleken dat Eisenhower's anticommunisme veelal strookte met zijn bredere politieke opvattingen. Eisenhower bleef graag in het midden, hij deed weinig of geen extreme uitspraken en koos zelden direct een kant in een debat. Zijn directe contact met anticommunistische instanties en personen geeft dit beeld goed weer. Eisenhower werkte tot op zekere hoogte mee met de HUAC in zijn tijd aan Columbia. McCarthy weigerde hij in de pers te bespreken vanwege diens methodes. Eisenhower had er echter geen moeite mee Nixon, een voormalig HUAC lid, aan te nemen als running mate.

Het daadwerkelijke onderzoek bevestigt in zekere zin het beeld van Eisenhower zoals we dit kennen uit Hoofdstuk 2. De categorieën met de meest directe kenmerken van het McCarthyisme (C1 en C2) zijn gevonden in grofweg de helft van Eisenhower's campagnetoespraken. Dit sluit aan bij het beeld van een man die de realiteit van de politieke invloed van het McCarthyisme erkent maar er niet in doordraaft. Bovendien laat het onderzoek zien dat er geen grote veranderingen lijken te zijn in de loop van de campagne. Alle onderzochte categorieën zijn consistent, zonder grote waarneembare toe- of afnames. Eisenhower's standpunt tegenover het McCarthyisme lijkt dus niet te zijn veranderd vergeleken met de jaren voorafgaand aan de campagne. Ook tijdens de campagne zelf bleef Eisenhower een onveranderde, gematigde positie innemen wat betreft McCarthyistische uitspraken.

Er zijn echter twee interessante invalshoeken die niet onderzocht zijn in dit onderzoek. Als eerste zou het interessant zijn eenzelfde onderzoek te doen gericht op

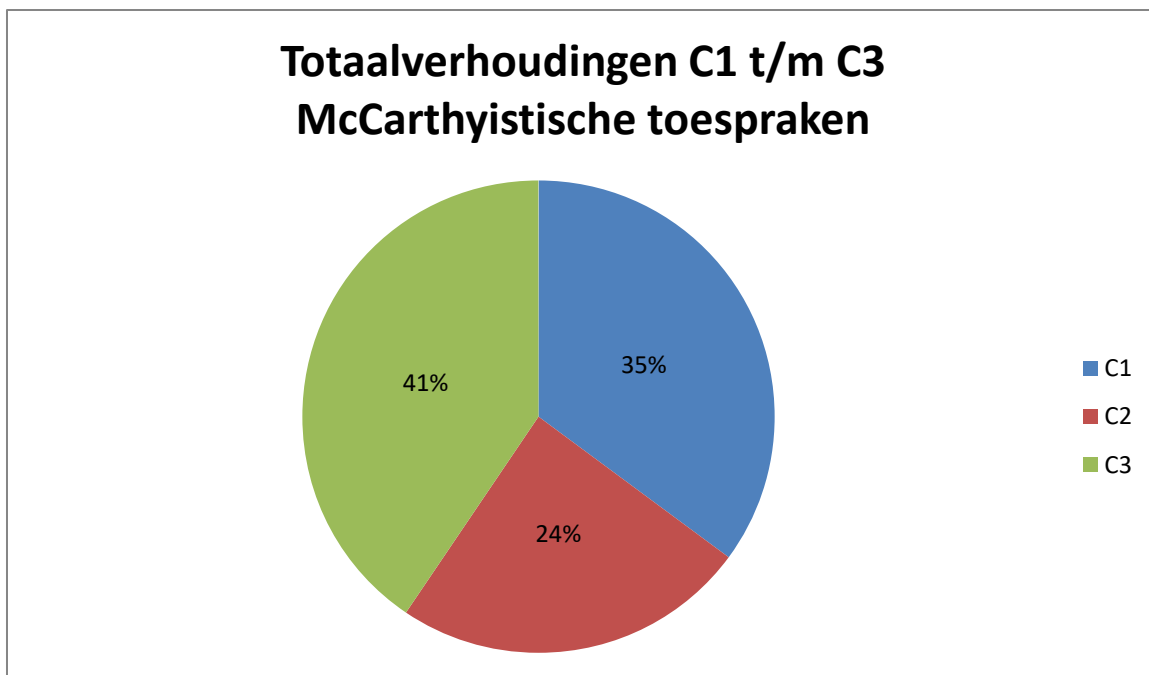
buitenlands beleid. In dit onderzoek is gekeken naar binnenlands beleid wat zou kunnen leiden tot een toename van intern communisme. Er zijn echter ook vele verwijten gemaakt over hoe een zwak buitenlands beleid zou hebben gezorgd voor een toename van communistische macht in zowel binnen- als buitenland. Het zogenoemde verlies van China aan de communisten is hier een goed voorbeeld van. Ten tweede zou het interessant zijn dit onderzoek te herhalen met het oog op Nixon. Als Eisenhower zijn relatief neutrale positie behield kwam dit dan mogelijk doordat het Nixon was die de fellere anticommunistische toespraken gaf? Beide zijn zeer interessante onderwerpen voor vervolgonderzoeken.

Bijlage 1: Grafieken en tabellen

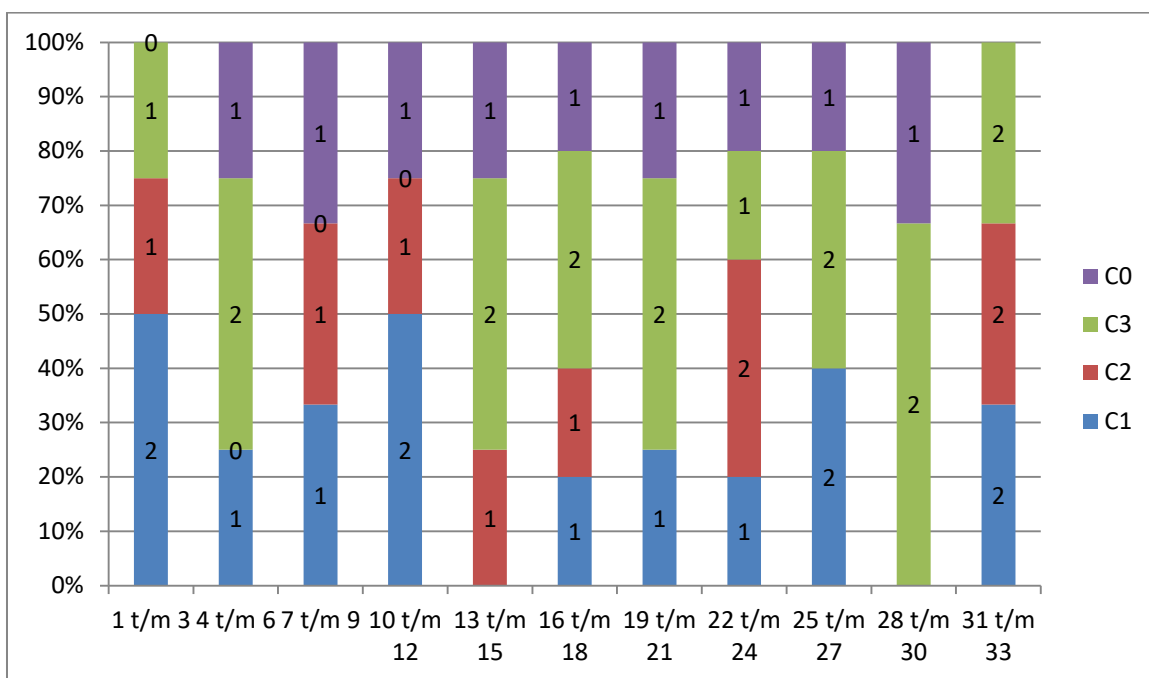

Grafiek 1: *Totaalverhoudingen van 33 toespraken verdeeld in C0 t/m C3 in de periode 11/7/1952 – 4/11/1952*

Totaalverhoudingen C1 t/m C3 McCarthyistische toespraken

Grafiek 2: Totaalverhoudingen van 24 toespraken met kenmerken van McCarthyisme

Grafiek 3: Indeling 33 toespraken in de periode 11/7/1952 – 4/11/1952 in C0 t/m C4 opgedeeld in segmenten van drie toespraken per kolom.

Bijlage 2: Categorisering New York Times artikelen

1. Texts of Eisenhower and Nixon Addresses to the Convention, *New York Times* (12 juli 1950) 4

C1: *'And before I proceed with the thoughts that I should like to address briefly to you, may I have the temerity to congratulate this convention on the selection of their nominee for Vice President. A man who has shown statesmanlike qualities in many ways, but as a special talent an ability to ferret out any kind of subversive influence wherever it may be found and the strength and persistence to get rid of it.'*

2. Text of General Eisenhower's Address to V. F. W., *New York Times* (6 augustus 1952) 16

C1: *'To insure, by means which guard our basic rights, that those who serve in Government are Americans of loyalty and dedication.'*

3. Text of General Eisenhower's Speech on 'Middle Way', *New York Times* (21 augustus 1952) 12

C2: *'Now their answer to evils in Government is more Government... they offer socialized medicine and want our health to be dictated by some bureaucrat.'*

4. Text of General Eisenhower's Address to the American Legion Convention, *New York Times* (26 augustus 1952) 12

C1: *'And though we may say it in shame, as we say it in anger, they have penetrated into many critical spots of our own country, even into our Government.'*

C3: *'The lands and the millions made captive to the Kremlin are fresh evidence that dire peril stalks every free nation today.'*

5. Text of Eisenhower's Address in Philadelphia Outlining His Peace Program, *New York Times* (5 september 1952) 12

C3: *'It is to our interest to help keep these countries free and out of reach of Moscow's domination.'*

6. Text of Address by Eisenhower Pledging Aid for Agriculture, *New York Times* (7 september 1952) 70

C0

7. Text of Eisenhower Talk and Question-and-Answer Period, *New York Times* (9 september 1952) 16

C2: *'They are prohibited from seeing even the loyalty files that are now confined to the Administration. The American people can do nothing about them.'*

8. Text of Eisenhower Indianapolis Talk Scoring 'Barefaced Looters', *New York Times* (10 september 1952) 19

C1: *'Communism cannot be thwarted by a hastily built wall here or an emergency dike there. We almost invite subversion, infiltration and aggression by the Communists when we ignorantly neglect any area vital to our welfare.'*

9. Text of Eisenhower Address at Capital, *New York Times* (11 september 1952) 26

C0

10. The Text of General Eisenhower's Speech at A. F. L. Convention, *New York Times* (18 september 1952) 22

C1: *'For example, I never heard you call a Communist agent in a high policy-position a "a red herring".'*

C2: *'Political leaders have allowed our abhorrence for communism to divide us, not unite as it should.'*

11. Text of Eisenhower's Address at Omaha on His Agriculture Policy, *New York Times* (19 september 1952) 14

C0

12. Text of General Eisenhower's Address to G. O. P. Clubwomen, *New York Times* (21 september 1952) 76

C1: *'Was there ever before a time when the population had any cause whatsoever to feel uneasy about the basic patriotism of any person holding an important post in our government?'*

13. Text of Eisenhower's Address in Cincinnati on Foreign Policy, *New York Times* (23 september 1952) 16

C2: *'At times the pitiless pressure of communism has been checked by brave emergency attempts that rallied men of all parties to make up the deficiencies in our national leadership.'*

C3: *'With 85 per cent of our budget allocated to defence, it is the Soviet-Union which now fixes the level of our defence expenditures and thus our tax rates.'*

14. Text of Eisenhower's Address in Cincinnati on Foreign Policy, *New York Times* (24 september 1952) 24

C0

15. Text of Eisenhower Address on 'Famine or Feast' Defense Policy, *New York Times* (26 september 1952) 12

C3: *'We need bases in Morocco. We have needed them ever since the Soviet Union made clear that it had no intention of letting the world return to real peace.'*

16. Text of Eisenhower Address in South Carolina Starting New Tour, *New York Times* (1 oktober 1952) 29

C3: *'Are you to blame for allowing nation after nation to fall to the Communists to increase their manpower and swell the resources of their slave empire?'*

17. Text of Eisenhower Foreign Policy Talk at Flint, Mich., *New York Times* (2 oktober 1952) 20

C0

18. Text of Eisenhower's Speech on Red 'Penetration of Government', *New York Times* (4 oktober 1952) 8

C1: *'For it partly poisoned two whole decades of our national life. It insinuated itself into our schools, our public forums, some of our news channels, some of our labor unions and-most terrifyingly –into our Government itself.'*

C2: *'They are those who applauded two weeks ago when an administration Democrat grandly declared that Communists in our national life were "not very important" and he advised that we should not waste time chasing "phantoms".'*

C3: *'The second-communism-claims man to be an animal creature of the state, curses him for his stubborn instinct for independence.'*

19. Text of Eisenhower's Seattle Speech on Power Projects, *New York Times* (7 oktober 1952) 22

C0

20. Text of Gen. Eisenhower's Foreign Policy Speech in San Francisco, *New York Times* (9 oktober 1952) 24

C1: *'While we have been dozing at the gate of the psychological strategists of communism have crept into our citadel.'*

C3: *'The Communist military position has been repaired. Beyond that it has probably been made half again as strong.'*

21. Text of Eisenhower's Address in Los Angeles on Nation's Economic Future, *New York Times* (10 oktober 1952) 18

C3: *'The world-wide Communist conspiracy seeks to destroy the spiritual conviction on which our civilization is based.'*

22. Text of Eisenhower Talk in Salt Lake City, *New York Times* (11 oktober 1952) 8

C0

23. Text of Eisenhower's Address in New Orleans on Coastal Oil Lands, *New York Times* (14 oktober 1952) 26

C2: *'As I understand his plan, he would have the Federal Government take over and dole out to the tin cups of the states whatever part of the revenues Washington decided might be good for them.'*

C3: *'Resulting economic distress was followed by popular unrest, skilfully exploited by Communist agents there.'*

24. Texts of Talks by General Eisenhower in Houston and San Antonio in Campaign for Texas; At Houston, *New York Times* (15 oktober 1952) 24

C1: *'We have had disloyalty and subversion in high places.'*

C2: *'Why have we had these things? Because we have had leadership that was weak-kneed and softheaded.'*

25. Texts of Gen. Eisenhower's Addresses at Waldorf-Astoria Dinner and in Paterson Armory, *New York Times* (17 oktober 1952) 18

C1: *'We cannot turn to our children and say: '... They are people whose records guarantee us against subversion in Government, against cheating in Government.'*

C3: *'The drums of Soviet hate are still rolling for the same old enemy. America is still marked with indelible invective as communism's final and greatest victim-to-be.'*

26. Text of Eisenhower's Address on the Boston Common, *New York Times* (22 oktober 1952) 16

C1: *'He demands that our Government take action to get rid of Americans of questionable loyalty who are connected with the United Nations.'*

C3: *'This terrible danger is godless communism. It stalks the world in the ugly garb of war and threat of war and creeps through every unguarded gateway.'*

27. Text of Eisenhower's Address on the Boston Common, *New York Times* (22 oktober 1952) 26

C0

28. Text of Speech by General Eisenhower Denouncing 'False' Prosperity, *New York Times* (23 oktober 1952) 26

C0

29. Text of General Eisenhower's Speech in Detroit on Ending the War in Korea, *New York Times* (25 oktober 1952) 8

C3: *'Because free leadership failed to check and to turn back Communist ambition before it savagely attacked us.'*

30. Text of Gen. Eisenhower's Civil Rights Speech in Harlem, *New York Times* (26 oktober 1952) 78

C3: *'The Soviet communism is looking for one great victory. That victory is the economic collapse of our country.'*

31. Text of General Eisenhower's Address in Pittsburgh, *New York Times* (28 oktober 1952) 20

C2: *'It is the cry of men whose whole formula for dealing with Soviet aggression has been openly stated in terms of "give" and "concede".'*

C3: *'This is said with a solemn air of great political sophistication, as if the speaker had just discovered that Moscow was after all the headquarters of the Communist enemy.'*

32. Text of General Eisenhower's Address at Madison Square Garden Last Night, *New York Times* (31 oktober 1952) 18

C1: *'"They want this nation, its policies and its secrets safeguarded against spies. They don't want to be told any longer that Red agents are red herrings. They want to say good-bye to all that and get on with the job of getting loyal men and woman working for the Government lest the anxiety about disloyalty encourage witch-hunting.'*

33. Text of Eisenhower's Address in Chicago Denouncing 'Fair Deal Misrule', *New York Times* (1 november 1952) 10

C1: *'There is nothing extraordinary in the fact that the Kremlin should attempt to subvert American officials.'*

C2: *'What is extraordinary is that the present Administration continues to pretend that none of these things have been so – that every stolen secret, every disloyal official, is, they say, just an unfortunate, almost insignificant, accident.'*

C3: *'Even though it is deplorable, there is nothing extraordinary in the fact that Moscow should exert its mightiest efforts to penetrate the military secrets of America.'*

Bibliografie

Primaire bronnen

Eisenhower, Dwight D., *The White House Years: Mandate for Change* (London 1963)

Texts of Eisenhower and Nixon Addresses to the Convention, *New York Times* (12 juli 1950)
4

Text of General Eisenhower's Address to V. F. W., *New York Times* (6 augustus 1952) 16

Text of General Eisenhower's Speech on 'Middle Way', *New York Times* (21 augustus 1952)
12

Text of General Eisenhower's Address to the American Legion Convention, *New York Times*
(26 augustus 1952) 12

Text of Eisenhower's Address in Philadelphia Outlining His Peace Program, *New York Times*
(5 september 1952) 12

Text of Address by Eisenhower Pledging Aid for Agriculture, *New York Times* (7 september
1952) 70

Text of Eisenhower Talk and Question-and-Answer Period, *New York Times* (9 september
1952) 16

Text of Eisenhower Indianapolis Talk Scoring 'Barefaced Looters', *New York Times* (10
september 1952) 19

Text of Eisenhower Address at Capital, *New York Times* (11 september 1952) 26

The Text of General Eisenhower's Speech at A. F. L. Convention, *New York Times* (18
september 1952) 22

Text of Eisenhower's Address at Omaha on His Agriculture Policy, *New York Times* (19 september 1952) 14

Text of General Eisenhower's Address to G. O. P. Clubwomen, *New York Times* (21 september 1952) 76

Text of Eisenhower's Address in Cincinnati on Foreign Policy, *New York Times* (23 september 1952) 16

Text of Eisenhower's Address in Cincinnati on Foreign Policy, *New York Times* (24 september 1952) 24

Text of Eisenhower Address on 'Famine or Feast' Defense Policy, *New York Times* (26 september 1952) 12

Text of Eisenhower Address in South Carolina Starting New Tour, *New York Times* (1 oktober 1952) 29

Text of Eisenhower Foreign Policy Talk at Flint, Mich., *New York Times* (2 oktober 1952) 20

Text of Eisenhower's Speech on Red 'Penetration of Government', *New York Times* (4 oktober 1952) 8

Text of Eisenhower's Seattle Speech on Power Projects, *New York Times* (7 oktober 1952) 22

Text of Gen. Eisenhower's Foreign Policy Speech in San Francisco, *New York Times* (9 oktober 1952) 24

Text of Eisenhower's Address in Los Angeles on Nation's Economic Future, *New York Times* (10 oktober 1952) 18

Text of Eisenhower Talk in Salt Lake City, *New York Times* (11 oktober 1952) 8

Text of Eisenhower's Address in New Orleans on Coastal Oil Lands, *New York Times* (14 oktober 1952) 26

Texts of Talks by General Eisenhower in Houston and San Antonio in Campaign for Texas; At Houston, *New York Times* (15 oktober 1952) 24

Texts of Gen. Eisenhower's Addresses at Waldorf-Astoria Dinner and in Paterson Armory, *New York Times* (17 oktober 1952) 18

Text of Eisenhower's Address on the Boston Common, *New York Times* (22 oktober 1952) 16

Text of Eisenhower's Address on the Boston Common, *New York Times* (22 oktober 1952) 26

Text of Speech by General Eisenhower Denouncing 'False' Prosperity, *New York Times* (23 oktober 1952) 26

Text of General Eisenhower's Speech in Detroit on Ending the War in Korea, *New York Times* (25 oktober 1952) 8

Text of Gen. Eisenhower's Civil Rights Speech in Harlem, *New York Times* (26 oktober 1952) 78

Text of General Eisenhower's Address in Pittsburgh, *New York Times* (28 oktober 1952) 20

Text of General Eisenhower's Address at Madison Square Garden Last Night, *New York Times* (31 oktober 1952) 18

Text of Eisenhower's Address in Chicago Denouncing 'Fair Deal Misrule', *New York Times* (1 november 1952) 10

Truman, Harry S., *Memoirs by Harry S. Truman Volume Two: Years of Trial and Hope* (New York 1956)

Secundaire literatuur

Bernhard, Nancy E., *U.S. Television News and Cold war Propaganda 1947-1960* (Cambridge 1999)

Burt, Andrew, *American Hysteria: The Untold Story of Mass Political Extremism in America* (Conneticut 2015)

Broadwater, Jeff, *Eisenhower & the Anti-Communist Crusade* (North Carolina 1992)

Fried, Albert, *McCarthyism The Great American Red Scare: A Documentary History* (Oxford 1997)

Fried, Richard M., *Men Against McCarthy* (New York 1976)

Fried, Richard M., *The McCarthy Era in Perspective: Nightmare in Red* (Oxford 1990)

Griffith, Robert, *The Politics of Fear: Joseph R. McCarthy and the Senate* (Kentucky 1970)

Horne, Gerald, *The Final Victim of the Blacklist: John Howard Lawson, Dean of the Hollywood Ten* (2006)

Jacoby, Susan, *Alger Hiss and the Battle for History* (Yale 2009)

Kirkendall, Richard S., *Civil Liberties Legacy of Harry S. Truman* (2012)

Patch, Chester, *A Companion to Dwight D. Eisenhower* (Ohio 2017)

Parment, Herbert S., *Eisenhower and the American Crusades* (New York 1972)

Reynold, Humphries, *Hollywood's Blacklists: A Political and Cultural History* (2008)

Rovere, Richard R., *Senator Joe McCarthy* (California 1996)

Schlesinger Jr., Arthur M., *Senator Joe McCarthy* (California 1996)

Schrecker, Ellen, *Many are the crimes: McCarthyism in America* (Boston 1998)

Small, Melvin, *A companion to Richard M. Nixon* (West Sussex 2011)

Theoharis, Athan, *Seeds of Repression: Harry S. Truman and the Origins of McCarthyism* (Chicago 1971)